

A következmények

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 17. szám, 2020. április 24.

Írások a karanténból - Tematikus próza-összeállítás

Néztem Csengét, azon tűnődtem, mikor lett ennyire tökéletesen és visszafordíthatatlanul felnőtt. Gyerek volt nemrég, és az a gyerek már fel is szívódott ebben az új személyben, szinte nyomtalanul. Miután nem reagáltam, vállat vont, nekiállt nyomkodni a telefonját, annak a fénye pedig megváltoztatta az ő arcát, alig ismertem fel. Igazat beszélhetett, úgy rémlett, mindez már régen megtörtént, de akkoriban a lakás is sokkal zajosabb volt, a kis Csenge minden alkalmat megragadott, hogy sikoltozzon, akár örömeiben, akár dühében, és állandóan az öccsét rángatta, karmolta, ütötte, az pedig csak nézett maga elé, bátortalan félmosollyal, nem tudta, ilyen-e a szeretet, vagy mi is történik éppen. Csenge négyéves volt, Botond pedig kettő. *Mikor is volt ez?* Előredőltem.

- Mostanában... - megköszörültem a torkom. - Mostanában nem hívogat a barátnőd. Minden rendben?

- Már nem a barátnőm.

Tovább nyomkodta a telefonját, fel sem pillantott.